

Ne Kaldı Geriye

– Güner Kutluk · 17 Ocak 2012

NE KALDI GERİYE

I.

Ve bir haber bırakmadan
çekip gidişin
yer yüzünden gök yüzünden

Ay bu gece dolunay
Sevgilim, görüşmeyeli kaçınıcı ay
Büyüdür çekip gidişin
şiiirdir suskun resimleri
sıkılarak verişin
bakarken özlerdim yüzünü
dayanamıyorum
haydi gel...

Suskun geceler tanıktır bize
Yüzünü Akdeniz serinliğinde yıkayan dolunay
tanıktır ürkekliğine

kendini vurmuş yaralı kuşum
zakkumları soğuk vurmada,
haytların kokusu gitmeden gel
eflatun ve pembe mevsimidir şimdi.

Doğum yerime yabancıyım .
Kimliğime yabancı,
taaa şuracığında başlayınca
inceden bir sancı
düşerim yollara
sesini bulamam

serpiştirdiğimiz şarkılar incitir yüreğimi.

II.

Eskimiş yüzümü alıp
yürüsem dağlara
ne kalır geriye
suskunluklardan gayrı ?

sağanakların son damlası
sevdiğim
artık mevsimler yetersiz
anlatmaya uzaklığını
yüzyıllar yetersiz
tanımı için yalnızlığımı

Ağlayarak gelinen dünyadan
Susularak gidiliyor
- nedense-
ben de varımla başlıyor
insanın tarihi.
"Buraya kadar" la bitmiyor
bazı şeyler

Kimi zaman sözlüklerle anlatılmıyor
anlamı bir sözcüğün.
Kimi zaman basit bir sözcük
yüceltiyor insanı.

III.

Soluğundan uzak
Dağ ateşlerinde ısıtamadım
ellerimi.

Düşlerim bölünür yarı yerinden
ne zaman seni görsem,
nezaman adınla başlasam bir türküye
sürdüremem.
Sen sağanakların son damlasısın
mevsim ilkbahar

unutamam.

“Eskimiş yüzümü alıp yürüdüm dağlara,
ne kaldı geriye suskunluklardan gayrı?”

Yanıt veremem...

Sensiz de olsa

bir kez daha
vurabilsem kendimi yollara
söylüyor mu
diye zakkumlar serpiştirdiğimiz şarkıları,
kuşatılmışım dört yanımdan
gidemem.

Sesin ulaşmasa da bana
bir şarkı söyle
varsın içinde adım geçmesin
incinmesin zakkumlar
yolcular duymasın

Hiçbir şeye başlayamam adınla
en güzel yerinde kalır diye.

Güner Kutluk